

ע"פ 8754/13 - חיים סעדה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8754/13

לפני:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: חיים סעדה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 21.11.2013 בת"פ 22293-02-13 שניתן על
ידי כבוד השופט הבכיר צ' גורפינקל

תאריך הישיבה: כ"ג בכסלו התשע"ה (15.12.2014)

בשם המערער: עו"ד ששי גז

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 3.9.2013 ועל גזר דין מיום 21.11.2013 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט צ' גורפינקל) בת"פ 22293-02-13, במסגרתם הורשע המערער בביצוע עבירות של הפרת הוראה
עמוד 1

חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; החזקת סמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973; נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק; ונהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודה. כן, נגזרו עליו שש שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, והוא נפסל מלהחזיק רישיון לנהיגה ברכב מנועי מסוג כלשהו למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

כתב האישום

2. ביום 21.2.2013 הוגש כתב אישום מתוקן נגד המערער המייחס לו שני אישומים. על-פי מבוא כתב האישום, המערער שוחרר למעצר בית במסגרת הליך אחר שמתנהל נגדו בבית משפט השלום בנתניה (ת.פ. 8664-07-11), וכן, בבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב (תיק פ"ל 88-10-10) הוטל עליו עונש פסילה בפועל לתקופה של 30 חודשים מיום מתן גזר הדין.

3. על-פי האישום הראשון בכתב האישום המתוקן בהליך זה, המערער נתפס על ידי השוטר רס"ר גל גבריאל (להלן: השוטר גל) בתל אביב, בעודו מפר את תנאי מעצר הבית כשהוא תחת פסילה וללא פוליסת ביטוח תקפה. תחילה מסר המערער לשוטר גל פרטים שקריים אודות מקום מגוריו, ולאחר בירור שערך השוטר גל התגלתה האמת. נוכח שקרים אלו, השוטרים גל ורס"ם יניב יפת (להלן: השוטר יפת) ערכו חיפוש על המערער ומצאו מפתחות לרכב שהוחבאו בתחתוניו. המערער טען בכזב כי אלו שייכים לכלי רכב של הבוס שלו אשר נמצאים בנתניה. בסריקה שערכו השוטרים באזור, נמצא הרכב עמו הגיע המערער לתל אביב, ובתוכו נמצא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 4.18 גרם.

4. על-פי האישום השני בכתב האישום המתוקן, בעקבות ההפרה האמורה באישום הראשון, המערער נעצר ושוחרר בשנית למעצר בית, ובין היתר נאסרה עליו הכניסה לעיר תל אביב עד ליום 7.2.2013. ביום 5.2.2013 בשעה 20:57 נהג המערער ברכב בתל אביב כשאתו אדם בעל זהות לא ידועה (להלן: האחר). השוטר יפת, שנסע יחד עם רס"ר דניאל גל (להלן: השוטר דניאל) במקביל לרכב של המערער מצדו הימני, הבחין כי המערער והאחר אינם חגורים בהמשך הדרך, בעוד הרכבים עצרו, השוטר יפת הורה למערער לעצור את רכבו לאחר הרמזור והמערער הנהן בהסכמה. משהתחלף הרמזור לירוק, לפתע ובפראות ביצע המערער פניית פרסה כאשר לכלי הרכב הפונים שמאלה עדיין אור אדום. כלי הרכב שנסעו בכביש המקביל, לכיוון ההפוך, נאלצו לבלום את רכבם כדי למנוע תאונה. עקב כך, השוטר יפת החל במרדף אחר המערער אשר נסע במהירות מופרזת של 140 קמ"ש תוך מעברים מסוכנים בין נתיבי הנסיעה. במהלך המרדף חצה המערער רמזור אדום; נסע בנתיב נגדי לכיוון הנסיעה; סיכן כלי רכב אחרים בסביבתו אשר נאלצו לבלום בפתאומיות את רכבם; והשליך מהרכב תיק שהכיל ארבע שקיות סם מסוג קנבוס במשקל כולל של 156.17 גרם. משהגיע המערער לרחוב ללא מוצא, נטש את רכבו יחד עם האחר.

בית המשפט המחוזי

הכרעת הדין

5. ביום 3.9.2013 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות האמורות לעיל. בית המשפט סקר את העדויות העיקריות של הצדדים: בפרשת התביעה העידו השוטר יפת; השוטר גל; השוטר דניאל; ודוד כחלון (להלן: כחלון) - מנהל חברה להשכרת רכב בנתניה, אשר השכיר לאח המערער (להלן: ניסים או האח) רכבים בהם נתפס המערער. בפרשת ההגנה העידו המערער; פנינה סעדה - אמו של המערער (להלן: פנינה או האם); וניסים.

6. אשר לאישום הראשון, הראיות שהוצגו לבית המשפט היו ראיות נסיבתיות המושתתות בעיקר על התנהגות המערער. בית המשפט המחוזי חזר על ההלכה לפיה ניתן להרשיע אדם על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד, וקבע כי המערער התנהג באופן הקושר אותו למעשה פלילי בהיבטים הבאים:
- א. השקר בדבר מגוריו ובדבר הבעלות ברכב לאחר מציאת המפתחות במכנסיו. נקבע כי עובדות אלה מלמדות על כך כי המערער לא נרתע מלשקר לגורמי האכיפה בעת שנתפס "על חם". כמו כן, צוין כי המערער לא הכחיש ששקר לשוטרים, אלא טען שעשה כן כיוון שידע על הפרת תנאי מעצר הבית ועל הימצאותם של הסמים ברכבו.
- ב. אמירות המערער בעת מעצרו – כשנתגלו המפתחות במכנסיו אמר לשוטרים גל ויפת "בואו אני יביא לכם את מה שאתם מחפשים", וכשנמצא רכבו הוא אמר להם "שיחקתם אותה". מכך למד בית המשפט כי המערער ידע שהימצאות המפתחות והרכב בקרבת מקום מסבכת אותו.
- ג. הימנעות המערער מחשיפת החבר שהסיעו, לכאורה, כפי שטען כטענת הגנה. למערער ניתנו מספר הזדמנויות למסור את שמו, אך הוא סירב לעשות כן ללא נימוק.
- ד. גרסת המערער בנוגע לסיבת הגעתו לתל אביב – סיוע לחברו (להלן: החבר 2) שנתקע עם הרכב. בית המשפט קבע כי זוהי סיבה תמוהה להפר מעצר בית. כן נקבע, כי תמוה שבהתחלה המערער לא ידע לעמוד על התקלה ברכב ולאחר מכן ציין כי הייתה זו בעיה במצבר. עוד ממצא תמוה היה הימצאות רכבו רחוק מרכב החבר 2, ולא בסמוך כפי שהיה מתבקש לו כוונתו הייתה באמת לעזור. זאת ועוד, מהדו"ח שערך השוטר גל עולה כי החבר 2 התניע את הרכב והתכוון לנסוע בעת שהבחין בניידת, עובדה תמוהה נוספת נוכח היות רכבו "מקולקל".
7. בית המשפט המחוזי קבע כי די בראיות הנסיבתיות שהציגה המשיבה כדי להרשיע את המערער וכי אין בהסבריו כדי לעורר ספק באשר לאשמתו. בית המשפט עמד על כך שהימנעותו מהבאת החבר לעדות מקימה לחובתו הודאה שהבאת ראיה זו הייתה פועלת לרעתו. כן ציין בית המשפט, כי אמנם גרסת המערער התמוהה בעניין הסיבה בגינה הפר את תנאי מעצר הבית אינה מעידה בהכרח על כך שנהג ברכב, אולם יש בה כדי להצביע על חוסר מהימנותו. כמו כן, בית המשפט המחוזי דחה את טענות המערער בדבר חיפוש לא חוקי ברכבו.
8. את ההכרעה באישום השני חילק בית המשפט המחוזי למספר סוגיות: ראשית, סוגיית הזיהוי – התשתית הראייתית מבוססת בעיקר על עדותו של השוטר יפת, אשר היה שותף למעצר המערער באישום הראשון וזיהה אותו כמי שנהג ברכב באישום השני. בית המשפט המחוזי בחן את עדותו, כעדות היחידה לזיהוי, על-פי מהימנותו ועל-פי המבחן הכפול: סובייקטיבי – יכולת העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהותם על-פי חזותם; ואובייקטיבי – פרמטרים הבוחנים האם העד טעה טעות כנה בזיהוי. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המערער בדבר סתירות בגרסתו של השוטר יפת ומצא כי עדותו מהימנה. אשר למבחן הכפול, במבחן הסובייקטיבי בדק בית המשפט את דו"ח הפעולה של השוטר יפת ואת עדותו בבית המשפט וקבע כי השוטר יפת אכן זיהה את המערער כמי שנהג ברכב. בית המשפט דחה את טענת המערער לפיה השוטר יפת זיהה אותו באופן ספקני על-פי אמירתו לשוטר גל בזמן אמת: "זה לא זה שעצרנו? אה אתה לא היית במעצר?". כן ציין בית המשפט, כי גם עדותו של השוטר גל מלמדת על זיהוי מוחלט: "הבנתי שהוא זיהה מישהו ניסיתי להסתכל על הנהג אך לא הצלחתי". במבחן האובייקטיבי קבע בית המשפט כי השוטר יפת זיהה את המערער בזמן אמת ובספונטניות, על בסיס משך הזמן שהיה לו לקלוט את פני המערער באירוע הראשון; משך הזמן שחלף בין האירועים – מספר ימים; זווית הראיה ותנאי הראות בצומת האירוע השני; ודיסק גל הקשר אשר תיעד את דבריו במהלך ולאחר המרדף.
9. שנית, בית המשפט התייחס לטענת האליבי של המערער, לפיה בערב האירוע הוא שהה בביתו שבנתניה יחד עם אמו וחברתו, לאחר שחזר בשעה 20:30 מבית חוסן. אמו ואחיו העידו שראו אותו בבית בזמן האירוע. לטענת האם,

היא צפתה בטלוויזיה בזמן ששמרה על נכדה בן השלוש וגם פיקחה על המערער שלא יצא מהבית. בית המשפט קבע כי ייתכן שהמערער חמק מהשגחתה, קל וחומר משעשה כן במסגרת האישום הראשון. האח טען כי כאשר הוא חזר הביתה, הוא השאיר את הרכב בחניה כשהוא מונע במשך 10 דקות, משום שתכנן להיכנס לזמן קצר וללכת. בית המשפט קבע כי אין בכך היגיון, וכי כל בר דעת סוגר את הרכב ונועל אותו אף אם לדקה קצרה. ניסים המשיך וטען כי בסביבות השעה 21:07 הוא התקשר לכחלון, דיווח שהרכב נגנב ומיד ניתק. כחלון העיד כי ניסה לחזור אליו מספר פעמים וליצור איתו קשר בדרכים שונות אך ללא הצלחה. בית המשפט לא קיבל את גרסתו של האח ואף ציין כי עולות סתירות רבות בין גרסתו לבין גרסת אמו. כמו כן, בית המשפט סבר כי אין היגיון בהימנעות מדיווח על גניבת הרכב למשטרה, דבר נוסף המעיד על עדות בלתי מהימנה.

10. אשר לגרסת המערער, בית המשפט קבע כי מעיון בהודעותיו ומשמיעת עדותו, עולה כי הוא אינו מהימן. בית המשפט התרשם כי המערער משנה גרסאות בהתאם לראיות המוצגות בפניו ובהתאם לשאלות שנשאל בחקירותיו. בית המשפט ציין כי לא נעלמו מעיניו טענות המערער בדבר מחדלי החקירה, אך הוא בחר שלא להרחיב את הדיון בכך משום שהמשטרה ביצעה את המוטל עליה. כן התייחס בית המשפט לעובדה שבין השיחה של ניסים בשעה 21:07 לבין שעת המרדף 21:15 – הזמן הוא קצר. עם זאת, קבע בית המשפט כי אין בידיו ראיה לשעת המרדף המדויקת, אלא הערה של השוטר יפת כפי שכתב בדו"ח: "בסביבות השעה 21:15 בערך". כמו כן, מאחר שדיווחו של האח נועד ליצור אליבי, אין בהפרש הזמנים כדי לסייע למערער.

11. שלישית ולסיום, התייחס בית המשפט לסיכון חיי האדם בפעולותיו של המערער. בית המשפט למד מהדו"ח שערך השוטר יפת ומעדותו של השוטר גל כי המערער נהג בפרעות ובמהירות באופן המסכן עוברי דרך ונהגים אחרים, לאורך כל המרדף.

גזר הדין

12. ביום 21.11.2013 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המערער. בית המשפט ציין כי בגין התיק שבו שוחרר המערער למעצר בית, הוא הורשע בעבירות של החזקת סמים והחזקת כלים להכנת סמים והכנתם, ונגזר עליו עונש של עשרה חודשי מאסר בפועל ושמונה על תנאי. כמו כן, צוין כי המערער הורשע בעבר בבית משפט לתעבורה בעבירות של אי ציות לתמרורים ונהיגה בזמן פסילה, ונדון בין היתר לפסילת רישיון נהיגה ולששה חודשי מאסר על תנאי.

13. אשר למתחם הענישה ההולם בגין עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, בית המשפט המחוזי ציין כי מאז שנת 2004 נקבעה רמת ענישה של ארבע שנות מאסר בפועל. בית המשפט ציין דוגמאות למקרים בהם הוחמרה הענישה, בבית משפט זה, גם לאחרונה, לרף של ארבע שנים. כן ציין בית המשפט, כי מתחם הענישה האמור לא השתנה לקולא בעקבות תיקון 113 לחוק, כך לפי ע"פ 285/13 אברהם מוסטפה נ' מדינת ישראל (24.10.2013) (להלן: עניין מוסטפה). משכך, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה בגין עבירת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה נע בין שלוש וחצי שנות מאסר לחמש וחצי שנים.

14. אשר למתחם הענישה בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, קבע בית המשפט המחוזי כי כאשר מדובר בזלזול בוטה ומתמשך בצווי המשפט כפי שעשה המערער, הוא נע בין ארבעה לעשרה חודשי מאסר. כן נקבע, כי מתחם הענישה בעבירות סמים, כאשר מדובר בכמות מסחרית כפי שנתפסה אצל המערער, הוא נע בין 18 ל-30 חודשי מאסר.

15. בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמערער נהג בזמן פסילה רק תשעה חודשים לאחר שהורשע בבית משפט לתעבורה. כן ציין בית המשפט, כי מעשיו של המערער חמורים ואין הוא זכאי להתחשבות והקלה, וזאת בשל ביצוע עבירות חוזרות ונשנות על אף הטלת מאסרים על תנאי בעניינים דומים. בית המשפט קבע כי מאחר שהמערער לא הודה במעשיו, לא תעמוד לו ההקלה לה זוכה נאשם הלוקח אחריות על מעשיו.

16. בגין עבירת סיכון חיי האדם, נגזרו על המערער ארבע שנות מאסר בפועל ושנה מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה דומה; בגין עבירות הסמים, נגזרו על המערער שנתיים מאסר בפועל ושנת מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים; בגין העבירות של הפרת הוראה חוקית, נגזרו על הנאשם שמונה חודשי מאסר בפועל וששה חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה דומה; בגין העבירה של נהיגה בפסילה ונהיגה ללא ביטוח נגזרו על המערער ששה חודשי מאסר בפועל וששה חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה. בית המשפט המחוזי הורה על הפעלת עונש המאסר על תנאי בן ששה חודשים מתיק פ"ל 88-10-10, וקבע כי העונשים בגין עבירות הסמים, הפרת הוראה חוקית, נהיגה בפסילה וללא ביטוח - יהיו חופפים, וחופפים גם עם עונש המאסר המופעל, אך יצטברו לעונש המאסר בגין העבירה של סיכון חיי אדם.

הערעור

17. המערער מבקש לבטל את הרשעתו ולזכותו מהעבירות נשוא כתב האישום. לחילופין, הוא מבקש להקל בעונשו. לטענת המערער, באישום הראשון הוא הורשע על בסיס ראיה נסיבתית אחת - המצאות המפתחות במכנסיו - אשר אינה מעידה כי הוא זה שנהג ברכב. לשיטתו, גרסתו שנמסרה היא לכל היותר בבחינת שקרי נאשם אשר אינה יכולה להוות ראיה עצמאית ואף אין בה די כסיוע לראיה הנסיבתית היחידה של המפתחות. כן טוען המערער, כי הקביעה שהוא ידע שהימצאות המפתחות והרכב בקרבת מקום עלולה לסבך אותו, רלבנטית לעניין הפרת מעצר הבית והחזקת הסמים בלבד, ואלו אינן ראיות המעידות עליו כמי שנהג ברכב. המערער מוסיף וטוען כי אין לתת משקל לחומרה להסברים שנתן עבור שקריו וכן להימנעותו מחשיפת שם חברו, היות שהם עומדים במבחני ההיגיון והשכל הישר כאשר אדם לא רוצה לסבך את קרוביו. זאת ועוד, לעמדת המערער סיפור המסגרת בעניינו מוביל ליותר ממסקנה אחת ולפיכך לא ניתן להוכיח מעל לספק סביר כי הוא היה הנהג. עוד לשיטת המערער, מסירת המפתחות ומספר תעודת הזהות לשוטרים מעידה כי בחר לשתף פעולה עמם. מכל האמור, סבור המערער כי לא ניתן היה להרשיעו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

18. לעניין האישום השני טוען המערער, כי בסוגיית הזיהוי לא ניתן להסתמך על עדות יחידה של השוטר יפת, וכי התנהלותו בזמן אמת מובילה למסקנה שהשוטר יפת לא זיהה את הנהג בוודאות. לשיטת המערער, האמירה של השוטר יפת "זה לא זה שעצרנו? אה אתה לא היית במעצר" מעלה ספק בוודאות הזיהוי. לטענת המערער, במבחן הסובייקטיבי שגה בית המשפט המחוזי כשנתן משקל בכורה לדיסק גל הקשר. לשיטתו, בשום שלב השוטר יפת לא דיווח כי הוא הנהג ברכב, אלא התייחס אליו "כאחד החשודים". טענה נוספת למערער היא, כי ככל שהשוטר יפת זיהה אותו כנהג עוד בתחילת המרדף, הרי שהיה עליו לדווח על פרטיו מלכתחילה, דבר שנעשה רק לאחר שהוצגו המסמכים המזהים. חיזוק נוסף לקושי בזיהוי של השוטר יפת, לטענת המערער, היא העובדה שהשוטר יפת ביקש רק בתום המרדף שניידת תיגש לביתו לבדוק האם הוא נמצא. אשר למבחן האובייקטיבי, המערער מפנה את תשומת הלב לפרטים הקטנים במעמד הזיהוי, לפיהם לשוטר יפת לא הייתה הזדמנות משמעותית לזהותו, על אף שהיה שותף למעצרו הראשון. כך באשר לעובדה שראש הנהג הופנה כלפי מטה בשלב בו השוטר יפת הורה לו לעצור; באשר לתנאי הראות במהלך האירוע שהיו לא טובים; ובאשר למיקום הרכבים בצומת.

19. לעניין טענת האליבי שהעלה המערער, הוא סבור כי שגה בית המשפט המחוזי כשקבע שנמצאו סתירות בין גרסת אמו, לבין גרסתו ולבין גרסת אחיו, וטוען כי גרסאותיהם אותנטיות ואמינות. הוא מצוין לחילופין, כי לכל היותר מדובר בסתירות שהן בשולי העניין. עוד מוסיף המערער וטוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו כי אין בסמיכות הזמנים בין השיחה שערך ניסים לחברת ההשכרה לבין שעת דיווח המרדף כדי לסייע להגנתו. לעמדתו, התנהגות תמוהה לכאורה של ניסים, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אינה יכולה לשמש כראיה לבידוי טענת האליבי שלו.

20. עוד טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי משלא נתן משקל של ממש למחדלי החקירה בעניינו. אשר לסוגיית סיכון חיי האדם, טוען המערער כי תשובותיו של השוטר יפת אודות נוהל המרדף היו מעורפלות ומבולבלות, ולא ניתן להסיק מהן על התנהגות המערער. לשיטתו, ככל שהוא חצה רמזור באור אדום הרי שגם השוטר יפת היה צריך לעשות כן ובכך גם הוא סיכן חיי אדם. כמו כן, ככל שטענתו של השוטר יפת לעניין התנועה הדלילה בכביש מתקבלת, הרי שממילא, לשיטתו, לא התעוררה סכנה בדרך.

21. אשר לגזר הדין, טוען המערער כי לא ניתן המשקל הראוי להיותו צעיר כבן 28, ללא כל הרשעות קודמות למעט הרשעה מאוחרת למקרה הנוכחי. כן טוען המערער, כי נסיבות ביצוע העבירות בעניינו אינן ברף הגבוה של עבירות סיכון חיי אדם והמתחם שנקבע לכך בעניינו אינו הולם. זאת ועוד, מציין המערער כי הסתמכותו של בית המשפט המחוזי על עניין מוסטפה שגויה היא, היות שבית משפט זה פרסם החלטה מתקנת לפסק דינו באופן המוחק את הקביעה כי לאחר תיקון 113 לחוק מתחם הענישה לא השתנה לקולא בעבירות אלו. עוד טוען המערער, כי בית המשפט המחוזי נדרש היה לתת משקל ראוי לעקרון הענישה האינדיבידואלית ולתת יותר מקום לנסיבות האישיות.

22. לעניין המתחם הנקבע בעבירות הסמים, טוען המערער כי הוא שגוי וכי לא היה מקום להשית עליו עונש כה חמור. כן הוא טוען, כי אמנם הכמות שנתפסה אינה כמות לצריכה עצמית אך היא גם אינה כמות מסחרית כפי שקבע בית המשפט המחוזי. לעניין העונש בעבירות הפרת ההוראה החוקית, בעבירות התעבורה ובהפעלת עונש המאסר על תנאי שהוטל בתיק פ"ל 88-10-10, טוען המערער כי יש לראות את שני האירועים כמקשה אחת ולהשית עונש כולל בגינם.

דיון והכרעה

הכרעת הדין

האישום הראשון

23. כאמור לעיל, המערער מחלק את טענותיו לפי האישומים וההכרעה תובא באופן דומה. הקו המרכזי העולה מטענותיו לעניין האישום הראשון הוא הרשעה על בסיס ראיה נסיבתית אחת - הימצאות המפתחות במכנסיו - אשר אינה מעידה על היותו הנהג במועד האירוע. לשיטתו, גרסתו השקרית אינה מהווה ראיה ולא היה צריך לתת לה משקל לחומרה. כן הוא טוען, כי הראיה בדבר ידיעתו על הימצאות המפתח והימצאות הרכב בקרבת מקום רלבנטית רק להרשעתו בעבירות הסמים והפרת תנאי מעצר הבית, ולא לעבירת הנהיגה בזמן פסילה. איני מוצא מקום לקבל טענות אלו. ואסביר.

24. בית המשפט המחוזי עמד על ארבע ראיות נסיבתיות הקושרות את המערער לביצוע העבירות בהן הוא הורשע: הראשונה - השקר בעניין מגוריו ובעניין הבעלות ברכב לאחר מציאת המפתחות במכנסיו; השנייה - אמירותיו בעת מעצרו; השלישית - הימנעותו מחשיפת החבר שהסיעו לכאורה; והרביעית - גרסתו בנוגע לסיבת הגעתו לתל אביב. פרשנותו של המערער כי במכלול הראיות הללו מדובר בראיה נסיבתית אחת בלבד - דינה להידחות. הימצאות המפתחות במכנסיו, בסמוך לקרות האירוע, אף מבלי להתייחס לשקריו לאחר מכן, מעידה מעבר לספק סביר כי הוא הבחור שנהג ברכב. על כן, תמוהה היא טענתו כי הוא חשש מתפיסתו רק בשל הפרת תנאי מעצר הבית והחזקת הסמים. דומה כי טמינת המפתחות במכנסיו זו פעולה שנעשתה מבלי משים ברגע של לחץ, כשלמערער לא נותרה ברירה אלא להחביאם במהרה במכנסיו. כך גם לעניין טענתו כי החשש שמא יסתבך מציאת המפתחות במכנסיו וממציאת הרכב בקרבת מקום רלבנטית רק לעבירות הסמים והפרת המעצר, הרי ששני החפצים הספציפיים הללו מעידים כי המערער חשש גם מהגילוי שהוא זה שנהג ברכב.

25. אשר לטענת המערער כי גרסתו אינה מהווה ראיה אלא "שקרי נאשם" בלבד, אף אם זו תתקבל, אם כי אני סבור שאין זה דינה, הרי שיש בה בהכרח לחזק את גרסת התביעה כסיוע ולהוביל להרשעת המערער. כפי שנקבע בעבר בבית משפט זה, שקרי נאשם עשויים לחזק את גרסת התביעה "מבחינה איכותית" (ע"פ 95/50 אריכא נ' היועץ המשפטי, פ"ד ה(1) 1200, 1207 (1951); ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' רוימו, פ"ד מד(3) 465, 469 (1990)), ואף לשמש כסיוע לגרסת התביעה. זאת, בכפוף להיות השקרים בני פועל של ראיה, כפי שנקבע בתנאים שבע"פ 161/72 סרסור ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2), 203, 220 (1974) (להלן: עניין סרסור), אשר גובשו בהמשך בע"פ 611/80 מטוסיאן ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 85, 109 (1981); וראו גם: ע"פ 641, 622, 543/79 נגר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 141 (1980) (להלן: עניין נגר); ע"פ 20/89 אמסלם נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 573, 584-586 (1990). כך נקבע בעניין סרסור (בעמ' 219):

"במאמרו של פרופ' HEYDON שציטטנו לעיל מצביע המחבר על ארבעה תנאים שעם התקיימם עשויים שקריו של הנאשם להוות עדות מסייעת כנגדו.

התנאי הראשון הוא, כי השקר יהיה מהותי ולא בענין פעוט ערך.

התנאי השני הוא כי השקרים נעשו בזדון, ומתוך כוונה להעלים את האמת מפני בית-המשפט, ולא מתוך פחד שינתן נגד הנאשם פסק-דין שלא כדין.

התנאי השלישי הוא, כי השקר יהיה ברור וחד-משמעי.

והתנאי הרביעי הוא, כי השקר יוכח מתוך עדות עצמאית ולא מחוץ העדות העיקרית הטעונה סיוע."

26. במקרה שלפנינו, המערער שיקר הן בדבר סיבת הגעתו לתל אביב; הן בדבר הימצאות המפתחות במכנסיו; הן בדבר הימצאות הרכב בקרבת מקום; והן בדבר היותו הנהג. שקרים אלה הם מהותיים ובעלי ערך לענין ביצוע העבירות, ובכך המערער ממלא את התנאי הראשון שנקבע בעניין סרסור. לכך מצטרפת כוונת המערער להעלים את האמת מפני בית המשפט, עובדה שאינה משתמעת לשתי פנים בהתחשב בכך שהמערער בחר שלא להעיד את חברו, ועל כן עמידתו בתנאי השני. אשר לתנאי השלישי, אין ספק כי השקרים היו ברורים וחד משמעיים, ואין דרך לפרשם כשיתוף פעולה עם הגורמים הרלבנטיים. לבסוף, ניתן לקבוע כי השקרים הוכחו מתוך עדותו העצמאית של המערער ולא מתוך עדות עיקרית אחרת הטעונה סיוע. כאמור, המערער אינו טוען כי הוא לא נכח במקום או לא היה מעורב במאורע, אלא שהוא לא היה הנהג. לכל האמור מצטרף התנאי החמישי שהותווה בעניין נגר (בעמ' 142), לפיו השקר קשור אל העבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה. בעניין המערער, הרי ששקרו בהכרח קשורים לעבירות בהן הוא הואשם והורשע.

27. כאמור, אני סבור כי אף ללא הקביעה שמדובר ב"שקרי נאשם" בלבד, ניתן היה להרשיע את המערער על סמך הראיות הנסיבתיות בעניינו ובית המשפט המחוזי עשה כן בפירוט ובהרחבה. אולם, גם בבחינת הדברים מעיני טענות המערער, אני סבור כי ישנן די ראיות, אף אם בדמות ראיה מרכזית אחת בצירוף סיוע שקריו, לשם הרשעתו בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

האישום השני

28. אשר לטענות המערער בדבר האישום השני, אלו נסובו בעיקרן כנגד ממצאי עובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי. כידוע, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בקביעת הממצאים העובדתיים וממצאי

מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם מוצאת ערכאת הערעור כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם חומר הראיות (ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, פס' 25 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל (30.11.2009); ע"פ 3914/05 אחרר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.11.2008); ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2009); ע"פ 6495/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.1.2007); ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל (12.3.09); ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 924, 918 (2001); ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 780, 769 (1999); ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 234, 225 (1983); וראו גם מרדכי קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות של עדים" הפרקליט לה 407 (תשמ"ד)). כפי שציין בית משפט זה:

"המניע הפסיכולוגי למתן או אי-מתן אמון בדברי העד, מקורו כרגיל בדבר שאינו לא 'שקול' ולא 'מדוד' ולא 'מנוי' אלא כמעט 'סמוי מן העין', כמו עקימת שפתיים, שטף דיבור, היסוס פורטא, אזיל סומקא ואתי חיוורא (או להיפך) - כל אלה, בגדר דק-מן-הדק עד-אין-נבדק על ידי בית-משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד" (ע"פ 377/62 לוי נ' היועץ המשפטי, פ"ד יז(2) 1065, 1074 (1963)).

29. מעיון בפסק הדין של בית המשפט המחוזי נראה כי בחינת הראיות נעשתה בקפידה רבה. המערער לא הצביע על טעם מיוחד המצדיק את התערבותו בפסק דינו המנומק והמבוסס של בית המשפט המחוזי, אשר שמע את העדים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי (ראו: ע"פ 2977/06 פלוני נ' מדינת ישראל (17.3.2008)). מכל מקום, טענות המערער גם לגופן אינן חדשות, והן נדונו על ידי בית המשפט המחוזי ונדחו אחת לאחת בצורה מבוססת ומנומקת כדבעי בהכרעת הדין.

סוגיית הזיהוי

30. טענתו המרכזית של המערער מתמקדת בהרשעתו על סמך עדות יחידה של השוטר יפת, אשר לוקה, לשיטתו, במידה של ספק בזיהויו. המערער שב וטוען כי האמירה של השוטר יפת לשוטר גל בזמן אמת: "זה לא זה שעצרנו? אה אתה לא היית במעצר" מעידה על זיהוי ספקני ולא וודאי. לשיטתו, רק לאחר שהשוטר יפת מצא את תעודת הזהות והטלפון שלו ברכב, הוא זיהה בוודאות שמדובר במערער. כאמור, בית המשפט המחוזי קבע כי השוטר יפת הוא עד מהימן וקיבל את גרסתו, לפיה, הוא זיהה את המערער כמי שנהג ברכב על סמך היכרותם מהמעצר באישום הראשון. די בכך כדי לדחות את טענת המערער, אך יצוין כי על-פי עדותו של השוטר דניאל - גם מבחינתו השוטר יפת זיהה את המערער כנהג בזמן אמת. כמו כן, מתמלילי דיסק הקשר עולה בבירור כי עוד בדיווח הראשוני נאמר מפי השוטר יפת: "אחד החשודים זה הבחור מנתניה, המעצר שהיה לנו עם גל... הבחור עם הראסטות דודי, הבחור עם הראסטות... אמורים להיות חבר'ה מנתניה, בחור עם ראסטות. מאד בולט, כל הראש שלו ראסטות"; ובהמשך: "עוד הפעם דודי אני אומר, זה החשוד שלנו נתניה מהמעצר עם גל אם אתה זוכר". הדיווח אודות תעודת הזהות והנייד על שם המערער הגיע רק בהמשך.

31. בכך מתייתרת גם טענתו של המערער לעניין המבחן הסובייקטיבי, לפיה ניתן משקל רב מדי לדיסק גל הקשר אשר לשיטתו, לא עולה ממנו כי השוטר יפת זיהה את המערער כנהג. הנה כי כן, מהציטוטים המובאים השוטר יפת אכן התייחס למערער עוד טרם נחשף לתעודת זהותו. עוד במבחן הסובייקטיבי, למערער טענות נוספות על התנהלותו של השוטר יפת במהלך המרדף. לשיטתו, היה על השוטר יפת לדווח על פרטיו מלכתחילה ככל שהוא אכן זיהה אותו במהרה, וכן היה עליו לשלוח לביתו ניידת שתבדוק את נוכחותו במעצר ולא להמתין לתום המרדף. אולם, עסקינן בתנאים של מרדף, ואיני מוצא לנכון ללמוד מהחלטות שקיבל השוטר במהלך מרדף סוער על מהימנות הזיהוי. השוטר יפת חזר מספר פעמים על קביעתו כי מדובר במערער, ואיני סבור כי עדכון פרטיו ושליחת הניידת רק בתום המרדף

מעידים אחרת. ייתכן כי במהלך המרדף הפתאומי השוטר יפת התקשה לדווח על פרטיו של המערער, ייתכן שאף לא זכרם במלואם, וכך גם לגבי שליחת ניידת למיקום המדויק.

32. אשר לטענות המערער בעניין המבחן האובייקטיבי, אני מוצא מקום לפתוח מחדש שאלות כגון – מיקום הרכבים בצומת; תנאי הראות; הטיית ראש הנהג בעת העצירה וכדומה. טענות אלו מקומן בהכרח בסוגיות של ממצאים עובדתיים, שאלות שאין מקומן בבחינה של ערכאת הערעור.

טענת האליבי

33. גם באשר לטענת האליבי חוזר המערער על גרסתו כפי שהוצגה בפני בית המשפט המחוזי. המערער עומד על כך שלא עולות סתירות בין גרסתו לבין גרסת אמו ובין גרסת אחיו. כן סבור המערער, כי לא ניתן להתעלם מסמיכות הזמנים בין השיחה שערך אחיו לדווח על גניבת הרכב לבין שעת הדיווח על המרדף. בדומה, סוגיה זו מקומה בקביעות מהימנות טהורות של בית המשפט המחוזי, אשר קבע כך:

"לאחר שבחנתי את טענת האליבי שהציג הנאשם, אני קובע כי אין בה כדי לעורר ספק סביר בנוגע לאשמת הנאשם. הנאשם טוען ששהה בביתו שבנתניה בזמן האירוע ומכחיש שנהג ברכב וברח מיפת במהלך המרדף בת"א. לאחר שבחנתי עדותם של עדי ההגנה קבעתי כי העדים אינם מהימנים וניכר כי עדותם מגמתית ונועדה לגונן על הנאשם. אף ההגנה מודעת לסתירות בעדויות ההגנה אלא שלטענתה מדובר בסתירות בנקודות שוליות הנובעות מחלופי הזמן ומצביעות על כך שהעדים לא תיאמו ביניהם גרסאות. הנאשם אף הוא אינו מהימן, התנהלותו ועדותו רצופות שקרים מהותיים ושאינם מהותיים" (בעמ' 88 לפסק הדין).

34. במקרה שלפנינו כלל הראיות עומדות למערער לרועץ. עדי ההגנה נמצאו כלא מהימנים לעומת עדותו המהימנה של השוטר; הנהג בעת המאורע קיבל תיאור חזותי דומה לזה של המערער; אותו נהג נסע עם הטלפון הנייד של המערער בעת המאורע (על-פי דיווחים איכונים); והוא ידע שיש שקית סמים עם טביעות האצבע של המערער מתחת לכיסא הנהג ועל כן דאג להעלימה. דומה כי לא מתעורר ספק סביר בקביעה שאותו נהג הוא בהכרח המערער. אף השאלה בדבר הפרש הזמנים בדיווח אינה מעוררת ספק, שכן, כזכור – ניסים נמצא כמי שפעל לקידום טענת האליבי הלכאורית של המערער, ולצד זאת השוטר יפת כתב את דו"ח הפעולה כשעתיים לאחר קרות האירוע. ניתן להניח שניסים עצב את גרסתו בהתאם לטענת האליבי ואילו השוטר יפת העריך את זמני האירוע שלא במדויק לחלוטין. אני סבור להפך, כי דווקא סמיכות הזמנים מעידה כי ישנו קשר ברור בין היעלמות הרכב והימצאותו בתל אביב יחד עם המערער.

35. הנה כי כן, לא נראה כי זהו אחד מאותם המקרים בהם נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדיונית. התערבותנו תהיה רק אם הגרסה העובדתית שהתקבלה על ידי הערכאה הראשונה אינה מתקבלת על הדעת, ולא כך הוא המצב בענייננו (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (2001)). כמו כן, חשוב להדגיש כי "השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002); ע"פ 9284/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.2009)). נראה שבענייננו התשובה לכך חיובית.

טענות נוספות

36. למערער נותרו שתי טענות לעניין הכרעת דינו: טענה אחת היא נתינת משקל פחות למחדלי החקירה בעניינו.

אין חולק כי חובת הרשויות היא ניהול תקין של הליכי חקירה ולו בשל שמירה על זכות הנאשם למשפט הוגן. אולם, טענה של מחדלי חקירה נבחנת על-פי נסיבות המקרה הקונקרטי תחת השאלה האם קופחה הגנתו של נאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו (ראו למשל: ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (11.5.2006); ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (4.6.2006)). ככל שהיעדר ראיה נובע ממחדל חקירה המיוחס לתביעה, ראיה שיכלה לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר, הרי שמשקלו של מחדל החקירה יגדל (ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (11.4.2007)). כלומר, לא די בקיומו של מחדל חקירה כדי לבסס ספק סביר, אלא נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורש העניין (ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (9.8.2006)).

37. בחינת מחדלי החקירה בעניינו של המערער מוליכה למסקנה כי אין בכוחם כדי לעורר ספק של ממש באשמתו. טענת מחדלי החקירה מצאה את פתרונה בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי המשטרה ביצעה את המוטל עליה, הן במהלך המרדף הרגלי והן במהלך החקירה. כאמור, לא מצאתי כי קיים דופי בכך שהשוטר יפת לא שלח תחילה נידת לבית המערער כחלופה ליציאה למרדף, ואני סבור כי היעדר טביעות אצבעותיו על ההגה וכן אי חקירת נסיבות מציאת הסמים – אינם מחדלים המעלים או מורידים מאשמת המערער כפי שהוכחה בבית המשפט המחוזי.

38. הטענה השנייה שנותרה היא כי לא ניתן להסיק מעדותו של השוטר יפת על סיכון חיי האדם שהמערער יצר, וככל שניתן, הרי שגם השוטר יפת יצר סיכון דומה. כפי שצוין לעיל, עדותו של השוטר יפת נמצאה מהימנה ביחס לעדויות עדי ההגנה, אשר נמצאו מגמתיות ובלתי מהימנות. המעשים שהמערער הורשע בביצועם הם חמורים ביותר. המערער נהג במכונית בהיותו תחת פסילת רישיון וללא ביטוח, ובהפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו מספר ימים קודם לכן; הוא נמלט מהמשטרה בפראות ובמהירות שיש בהן כדי לסכן חיי אדם; והוא ניסה להעלים סמים שנמצאו ברכבו. נהיגתו המסוכנת הסתיימה רק משהגיע המערער לרחוב ללא מוצא. לא ניתן לקבל טענה כי השוטר יפת יצר סיכון דומה, שכן טענה כזו ממוטטת את הקרקע של פרקטיקת המרדף המשטרתי. השוטר יפת, מתוקף תפקידו, נאלץ לקחת חלק בסיכון המדובר, אך מטרתו הייתה להגן על הציבור בשונה מהתנהלותו של המערער.

39. על כן, אני רואה לנכון להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי לעניין הכרעת דינו של המערער. גזר הדין

40. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים, גם לאחר תיקון 113 לחוק (ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014)). המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות, כפי שיובהר להלן.

41. ראשית, לעניין מתחם הענישה, טוען המערער כי המתחמים שנקבעו עבור עבירת סיכון חיי האדם ועבור עבירות הסמים, שגוים ובלתי הולמים. רוצה לומר, טענותיו של המערער עניינן בשלב השלישי של גזירת העונש – גזירת עונשו של נאשם בתוך מתחם הענישה ההולם (ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל, בפסקה 26 (15.1.2014)). טענה זו זכתה להתייחסות בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. בהינתן הערך החברתי הנפגע – סיכון שלום הציבור ונהיגתו הפרועה של המערער, ובהינתן מידת הפגיעה הרבה בו, מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי אכן הולם את חומרת העבירות בהן הוא הורשע. מעצרו לא הרתיע אותו מלהמשיך ולבצע עבירות חמורות נוספות. התנהגותו מצביעה על התנהלות עבריינית נמשכת במהלך האירוע ועל העדר מורא מהחוק ומהאנשים האמונים על אכיפתו. בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה אגב התעלמות מהוראות שוטרים לעצור, וקבע כי הענישה בגין נדרשת להיות משמעותית ומרתיעה (ע"פ 4538/08 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 והאסמכתאות שם (13.8.2008); ע"פ 1214/08 אלעס נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.12.2008)). כמו כן, לא מצאנו כי בית המשפט התעלם מנסיבות האישיות של המערער או מנסיבות אחרות רלבנטיות עת גזר הוא את עונשו.

בעיקר בולטים רישומו הפלילי והתעבורתי של המערער והשיטתיות שבה הוא נוהג להפר הוראות חוקיות.

42. המערער טען בהודעתו כי הסתמכותו של בית המשפט המחוזי על עניין מוסטפה שגויה היא, נוכח החלטה מתקנת שפורסמה לאחר מתן פסק הדין, המבטלת את הקביעה כי לאחר תיקון 113 לחוק מתחם הענישה לא השתנה לקולא בעבירות סיכון חיי האדם. אכן צודק המערער כי נעלמה מעיני בית המשפט המחוזי ההחלטה המתקנת, ויחד עם זאת, מתחם הענישה בעבירות אלו נותר על כנו ולא שונה גם לאחר תיקון 113 לחוק, אף ללא עניין מוסטפה, והמערער אף לא הציג פסיקה המוכיחה אחרת.

43. טענה נוספת למערער בדבר גזר דינו, והיא כי לא היה מקום לקבוע שמדובר בשני אירועים שונים, אלא נדרש היה לקבוע כי מדובר במקשה אחת ועל כן להשית עליה עונש כולל. טענה זו רלבנטית לסעיף 40ג לחוק, לפיו, אם בית המשפט קובע כי מספר עבירות מהוות "אירוע אחד", מוטל עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לאירוע כולו ולהשית עונש כולל לכל העבירות שבאותו אירוע. מנגד, אם יקבע בית המשפט כי מספר העבירות מהוות כמה אירועים, מוטל עליו לקבוע את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן הוא רשאי לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

44. בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014) (להלן: עניין פלוני) עמדתי על ההבחנה המתבקשת בין אירוע כולל למספר אירועים שונים. הקושי המתעורר הוא בכך שהמחוקק לא הגדיר בחוק מהו "אירוע". לאחר סקירה אודות היסטוריית המונח ופרשנותו, מצאתי כי ועדת חוקה חוק ומשפט הגיעה למספר הסכמות בהקשרים שונים, אך ההבחנה הכללית בין "אירוע" ל"מספר אירועים" – נותרה עמומה. על בסיס הסקירה שערכתי, קבעתי כך:

"המחוקק סבר שכאשר בפני בית המשפט מספר מעשי עבירה, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, אף אם יש בו קווי אפיון דומים – מדובר ב"מספר אירועים" שיש לקבוע להם מתחמי עונש הולמים נפרדים. דברים אלה הולמים גם קביעות של הערכאות הדיוניות אותן קיבל בית משפט זה בעבר, ולפיהן אישומים המופנים כלפי קורבנות שונים מהווים אירועים שונים במובנו של סעיף 40ג לחוק העונשין, אף שהעבירות בהם ומאפייניהם דומים (ראו: ע"פ 8798/12 נבון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.7.2013))." (בפסקה 18).

45. מן הכלל אל הפרט, במקרה הנוכחי אף שלשני האישומים אופי זהה, מדובר בקורבנות שונים, בזמנים שונים, עם דפוס התנהגות שיתכן והוא בעל קו אחיד, אך יש לו די מאפיינים שונים כדי לבסס קביעה שמדובר בשני אירועים שונים. אמנם העבירות בוצעו ברצף ובסמיכות של זמן יחסית קרובים, אך הם בהחלט ניתנים להפרדה. אין מדובר במכלול אחד של פעולות שמאופיינות במחשבה פלילית אחת ובתכנון פלילי אחד. המערער נתפס בשני ימים שונים מחוץ לביתו, נוהג ברכב – בכל פעם לשם מטרה שונה, ללא הסבר אחיד בין המקרים. יתרה מכך, לא למותר לציין, כי על אף ההפרדה, בית המשפט המחוזי קבע כי העונשים בגין עבירות הסמים, עבירות הפרת ההוראה חוקית ועבירות הנהיגה בפסילה וללא ביטוח יהיו חופפים, ורק העונש בגין עבירת סיכון חיי האדם יהיה במצטבר. משכך אני סבור, כי העונש שנגזר על המערער הולם את חומרת מעשיו ואין מקום להתערב בו.

46. אשר על כן, מן הטעמים שבוארו לעיל, הייתי מציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיקח הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן.

ניתן היום, כ"ד בטבת התשע"ה (15.1.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט
